

Ko si govorec pridobi naklonjenost poslušalcev in jih ustrezno motivira, sledi pripoved (lat. *narratio*). Govorec poslušalce seznanja z naravo snovi (temo) oz. navede osnovna dejstva in osnovne definicije – predstavi jim to, »kar se je zgodilo ali kakor da bi se zgodilo« (Quint., *Inst.* 4.2.31, prevod Matjaž Babič). V skladu z retorično tradicijo naj bi dobra predstavitev teme/dejstev ustrezala trem pogojem: biti mora jasna, kratka in verjetna/prepričljiva. Slednje pa, kot poudari Kvintilijan, ne sovpa vedno tudi z resničnostjo, kajti »marsikaj je resnično, a skoraj neverjetno, kakor je tudi neresnica včasih podobna resnici« (*Inst.* 4.2.34). Izpolnjevanje treh pogojev v prikazu govorcu omogoča, da bo občinstvo povedano čim bolj razumelo, si zapomnilo in mu lažje verjelo. *Jasnost* se nanaša na ustrezno izbiro besed, nedvoumno in natančno opredelitev, za kaj v primeru gre, ter pregledno strukturiranost v smislu kronološkega zaporedja dogodkov ali odnosov med pojmi. *Kratkost* se v osnovi nanaša na to, da se govorec izogiba vključevanju nerelevantnih elementov v predstavitev in pove, kar je nujno in zadostno za razumevanje. Povedano še drugače, govorec naj v pripovedi ne bi povedal manj, kot je potrebno, in ne več, kot zahteva situacija, hkrati pa naj bi ohranil dovolj slikovit in eleganten (tj. izbran, skladen) način ubesedovanja, ki poslušalcem omogoča lažjo identifikacijo s problemom. *Prepričljivost* pripovedi temelji na nekontradiktornosti, obrazložitvi (za poslušalce) ključnih dejstev in motivov ter usklajenosti (značajske) opredelitve akterjev z dejanji, ki jih zadevajo, kar prispeva k večji ali manjši splošni verjetnosti predstavljenih dogodkov. V tej fazi govora je vedno manj prostora za subjektivne dokaze kot neposredne metode prepričevanja. Predvsem naj se govorec primarno več ne bi osredotočal na čustva in občutke občinstva, medtem ko je še vedno precej aktualna zmerena izgradnja in predstavitev njegove etotične podobe ter avtoritete, ki izhaja zlasti iz ustrezne predstavitve problema na vsebinski in slogovni ravni. Še na nekaj v pripovedi je treba opozoriti, to je na njeno *funkcijo* v odnosu do dokazovanja. Pripoved namreč predstavlja *napoved argumentacije* oz. vsebinski okvir, v katerega so vpeti dokazni argumenti, ki sledijo v nadaljevanju kot samostojni del govora. Zato mora govorec v navajanju dejstev že nakazati smer, v katero bodo šli njegovi argumenti:

»Koristno bo tudi potresti nekaj 'semen za dokaz', vendar tako, da ne bomo pozabili, da pripovedujemo in ne dokazujemo. Včasih bomo tisto, kar smo navedli, podkrepili tudi z dokazom, le da bo enostaven in kratek, ... /.../ Skratka vsega, kar bomo obravnavali pri dokazovanju (osebo, motiv, kraj, čas, sredstvo, priložnost), se